

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

ELS QUE NO ESTAN AMB
NOSALTRES ESTAN CON-
TRA NOSTRE.

Redacció: Pi, 11. - BARCELONA

Germanor socialista

Saludem amb joia l'acord relatiu a l'existència de la «Unió Socialista de Catalunya» prè en la darrera reunió de delegats de les Agrupacions catalanes adherides al Partit Socialista Obrer Espanyol, que transcribim en altre lloc del periòdic.

L'expontani reconeixement que fan els nostres estimats correligionaris de la bona tasca socialista realitzada per la «Unió» i per JUSTICIA SOCIAL, tan com a nosaltres, els honora a ells mateixos. Llurs nobles paraules assenyalen un moment trascendental en el desenrotllament del Socialisme a Catalunya, blanca monjoia aural a l'inici de la ruta que ens emmenara a l'expansió i al triomf dels ideals comuns, incorporant definitivament el nostre poble als universals corrents del progrés humà vers l'assoliment d'una societat millor.

No volem recordar ara altres acords que, pocs mesos fa, foren adoptats per dues de les Agrupacions catalanes adherides al partit oficial; no volem recordar-los perquè ja els hem oblidat. No hem d'amagar, però, amb tot, que quan aleshores ens en assabentàrem en forem profundament adolorits, sobretot, perquè sabíem la bona fe i la noblesa dels companys que, empesos a desgrat seu pel prejudici burgès de la pàtria, no veien encara que l'isolament en que havíem mantingut els nostres cenacles, tancats a les profundes realitats de la vida múltiple i diversa que al nostre entorn s'agitava amb tumulte, era la causa fonamental de la ineficàcia, de les propagandes socialistes a la nostra terra.

Sabem però aleshores, per amor fraternal als companys que no'ns volien reconèixer, ofegar el plany del nostre cor. Sacrificàrem el fàcil èxit de la fàcil resposta, per tal que cap recansa no enterbolís demà la pura emoció de l'abraçada que, esvaïts els inexplicables recels inicials, havia de tornar a unir-nos, com n'estavem segurs, puix en les disputes de germans no venç el qui vol fer valdre amb orgull la raó que tingui, sinó el que amb més humana humilitat sap obrir els braços amorosament...

I recordàrem la resposta de Plató a aquell que anà a contar-li que tothom maldeïa d'ell: *Deixeu-los dir*, feu el filòsof, *jo viuré de manera que els faré canviar de llenguatge*.

Què hi fa que petites diferències de tàctica, que els dies van esvaïnt de mica en mica, puguin mostrar entre nosaltres una apariència de diferenciació, si ens uneixen uns mateixos principis bàsics i unes mateixes amors ens agermanen! Sabem prou bé els vells camarades que no partí de nosaltres cap decisió secessionista i que, en venir a la vida, la «Unió Socialista de Catalunya» cercà l'escalf del redós familiar de la vella Agrupació de Barcelona.

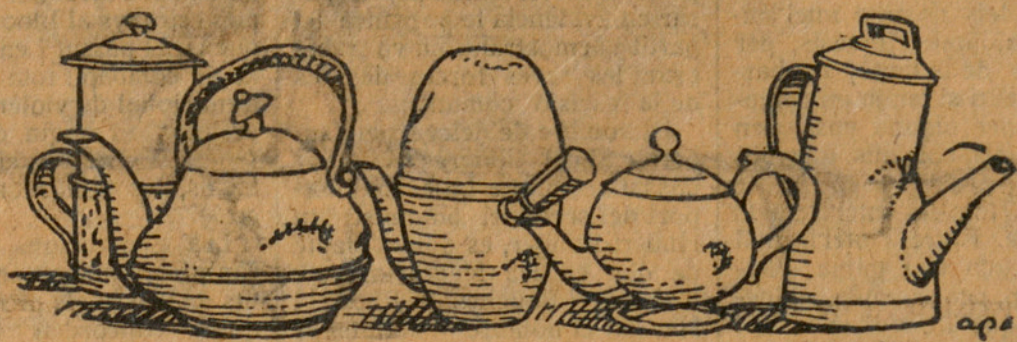
Els socialistes catalans, cordialment agermanats amb tots els companys d'Espanya de tot el món, tenim al davant nostre una tasca enorme i d'una responsabilitat immensa: La total direcció dels destins de la política de la nostra terra. Tots plegats hem de dur-la a bon terme i de tots plegats serà la glòria de l'èxit o la vergonya del fracàs.

Beneïdes les angoixes d'aquests dies si elles han servit per a esvaïr més aviat les funestes incomprendions mantenidores del vell divorci entre els intel·lectuals i els treballadors manuals que ha permès als nostres enemics fer escarni dels nostres ideals i profanar els nostres drets!

Beneïda la hora que ha obert els nostres ulls a la veritat fecunda: Allí on hi ha una qüestió de llibertat hi ha una qüestió de socialisme.

I el nostre poble, germà de tots els pobles de la terra, o es farà digne d'ell mateix i del respecte del món, per la dignitat dels seus ideals o es migrarà i decandirà en la lluita eixorca desapareixent com a personalitat col·lectiva.

○ serà socialista, o no serà...

L'HORA HISTORICA

Dretes? Esquerres?.....

PARAULES DE L'ALOMAR

L'IMPERI DEL MOMENT

La meua opinió sobre l'hora actual? Simplement: l'hora actual és la de prova més alta que s'haja pogut oferir mai a una escola política (no dic ja a un partit). I aquesta escola és el socialisme.

Els idearis polítics tenen, cada un, determinada potència d'elasticitat. En direcció a l'ideal que's posen com a guia, o com a terme visible d'aspiració, sempre indefinida i perfectible, se formen un camí, una gradació de principis, a mesura de les possibilitats immediates.

Doncs bé: així com el socialisme anglès ha acceptat la seva feixuga tasca històrica d'aquest moment amb plena consciència d'una responsabilitat ineludible, el socialisme de Catalunya, com el de tota Espanya, ha de començar a penetrar-se bé de que li pertany a l'hora present una estricta i urgentíssima missió: una missió de llibertat.

L'ideari socialista, com a grau superior de les formes socials, pressuposa que s'ha traspasat ja el moment liberal de l'evolució d'un poble. Però quan l'agrupació socialista és l'única coherent i capacitada en la política d'un país, endarrerit en un període pre-lliberal, no cal dubtar que la consciència socialista suposa concentrar tots els esforços en el sentit de la necessitat immediata: el lliberalisme. Essent l'ideari de la revolució social un sistema que pressuposa l'arrelament de l'ideari de la revolució política, és evident que té de lluitar per implantar-lo en els països que encara no han passat per ell.

Si hi havia, abans del daltabaix, raons teòriques en favor de l'intervenció política dels obrers, ara hi ha raons imperioses de defensa immediata i vital...

Voldria posar en les meves paraules una eficàcia comprensiva que no'm permeten les dificultats enormes amb qu'ara lluita la meua expressió. Tinc motius per a creure que no tots els socialistes espanyols s'han començat bé de la significació dels nostres dies. Cada socialista conscient és, abans tot, un liberal. I és aquest liberal el qui ha de sentir ara l'apel·lació tràgica, en el campanar invisible...

Podria creure's que Catalunya hagi sofert més fonament que les altres terres espanyoles el punyent esperoneig... Però el problema de Catalunya i el de tota Espanya s'identifiquen; tenen el mateix nom: llibertat. Per alguna cosa nosaltres pertanyem a un ideari universal, solidaritat de pobles en virtut d'una semblança nàdava de les ànimes superiors. No limitem, doncs, els nostres esforços de deslliurament a les possibilitats catalanes. Seria una visió errada i mesquina la que ens fes creure que Catalunya, ha sofert agravi per l'iniciativa d'un impuls d'etnicitat enemiga. No. L'aspecte català del problema és una forma social i concreta d'un sistema anti-lliberal.

L'esquerra catalana! Tots els meus lectors comprendran el tresor de records falaguers qu'aqueixes paraules desperten en mi. Tota la meua joventut esvanida m'envia amb elles una carícia d'enyorança... Però l'esquerra catalana és un concepte evolutiu i dinàmic; i ara no pot ésser altra cosa que socialista, exactament com l'esquerra espanyola. I per raons ben clares, és també, més republicana que mai...

Potser algú pensarà: Però cal constituir un partit de transició, una agrupació-pont?—No és aquesta la meua opinió. Lo que cal és qu'el socialisme compregui la seva responsabilitat, es capaci per a assumir-la, ductilitzant-se, forçant la seva flexibilitat, compatible amb l'íntegra puresa del seu ideal i de la seva ètica. I això no és gens difícil. De moment, ens cal posar el nostre ideari polític per damunt el nostre ideari social.

GABRIEL ALOMAR.

Aquesta fulla és un camp obert, i accepta la col·laboració de tots els homes d'idealitat generosa. Dels articles signats en són responsables llurs autors.

CRONICA HEBDOMADARIA

Política internacional

No pot ignorar-se que el règim soviètic de Rússia ha passat una febrada intensa. La mort de Lenin agrava encara més els perills. Però dos fets extraordinaris han consolidat novament la situació i l'han deixada més segura que mai. El primer, ha sigut el reconeixement dels Soviets pel govern de la Gran Bretanya; el segon, la elecció de Rykoff per a substituir a Lenin en la presidència del Consell de Comissaris del Poble.

Des de l'adveniment dels socialistes al Govern de la Gran Bretanya, la represa de relacions diplomàtiques amb Rússia era descontada. Però molts no creien que fos tan immediata i tan explícita. Els conservadors anglesos es lamenten que les condicions segueixin, en lloc de precedir, el reconeixement. MacDonald ha demostrat la puerilitat d'aquesta queixa i ha aclarit encara més la situació en aquesta matèria. Gran Bretanya i Rússia han devingut amigues. El que hi hagi per discutir es discutirà amistosament, sense rezeles ni amenaces.

La oportunitat del reconeixement, esdevingut en ple Congrés dels Soviets de la Unió, és manifesta, però en les circumstàncies de discòrdia interna que existien, es poc menys que providencial. Basta llegir la resolució del Congrés, exuberant de satisfacció i de cordialitat envers els laboristes britànics. Per la lliçó que entranya per a molts comunistes occidentals, creiem necessari traduir aquest substanciós paràgraf:

«La classe treballadora de la Gran Bretanya, ha sigut durant aquest període, la veritable aliada de les masses obreres de la Unió de Repúbliques Socialistes soviètiques en llur esforç per a mantenir la pau. El poble de la Unió de Repúbliques Socialistes soviètiques recorda amb gratitud la lluita de les masses obreres de la Gran Bretanya i dels sectors avançats de la opinió pública d'aquell país per a l'acabament del boicot, del bloqueig i de la intervenció armada. Ells sabien que el reconeixement dels Soviets era la conseqüència de la inalterable voluntat demostrada pel poble britànic el qual unanimitat ho exigia com una condició necessària per a l'establiment de la pau universal, de la reconstrucció econòmica del món després de la ruïna causada per la guerra imperialista i, en particular, per a la feliç solució de la paralització industrial i la manca de feina a la Gran Bretanya.»

El Congrés dels Soviets de la Unió reconeix solemnement que aquells que eren qualificats de reformistes, de moderats i fins de puntals del règim capitalista, eren els seus «veritables aliats» durant el període de major sofriment de la nova Rússia. Queden doncs desautoritzats tots aquells que s'ocupaven en campanyes de difamació i en sembrar rezeles confusió entre la classe treballadora europea. Però hi queden més encara amb la elecció de Alexis Ivanovich Rykoff per a President del Consell de Comissaris del poble.

Tothom suposava que el successor de Lenin seria Trotsky, Kamenoff o Staline. Kamenoff era el que tenia majors probabilitats car si Staline era una figura massa secundària, Trotsky, des de ja fa temps, es el blanc d'una oposició aferrissada. Mes el règim soviètic ha entrat en un període de maduresa i de reflexió i Kamenoff era incompatible amb la política de conciliació i de concòrdia. El famós «Triunvirat polític» ha quedat descartat en bloc.

Rykoff és home de tendències moderades i que ha adoptat sempre una posició intermitja en les baralles intestines del Partit comunista. És jove: va néixer a Saratoff, l'any 1881, fill d'uns camperols emancipats. Va dedicar-se al comerç des de jove i molt aviat va intervenir en les lluites contra el govern tsarista. Després va seguir la carrera de dret tot guanyant-se la vida fent traduccions. En 1908 ja havia fet mèrits suficients per a guanyar-se la expulsió del territori rus, passant a l'estranger a on va contraure amistat amb Vladimir G. Ujjanoff (Lenin) associant-se en la empresa revolucionària. En tornar a Rússia, fou arrestat i conduït a Arkangel. En desembre de 1910 va aconseguir escapar-se de la ciutat de Pinegi, essent de nou agafat i recluint en les presons de Marinsai, d'on també va fugir quan va esclatar la guerra europea.

Rykoff va pendre part en la revolució de 1905 i en la d'octubre de 1917. Triomfants els bolxevics i constituït el primer Consell de Comissions del Poble, Rykoff fou nomenat Comissari del Interior. Poc temps després li fou encomanada la organització del Consell Superior d'Economia nacional, el qual va nacionalitzar les indústries, però Rykoff va sostenir sempre un criteri de moderació i de respecte per la iniciativa privada. Ha defensat obstinadament la represa de relacions comercials demostrant la necessitat d'anar al comunisme per camins de transició al objecte de no suspendre la producció i no arruïnar el mercat interior.

Home de gran energia i capacitat, va presidir el Consell del Treball i de la Defensa Nacional, orgue econòmic suprem de la República Soviètica i durant les campanyes contra Kolchak, Denikin i Wrangel va organitzar inteligentment el municionament i aprovisionament del exèrcit roig posant-lo en situació de combatre contra qualsevol exèrcit de la terra com va quedar abastament demostrat en la guerra amb Polònia.

Rykoff és home de cultura i de gran idealitat. És un criteri obert i tolerant que ha manifestat clarament la seva disconformitat amb els mètodes de violència i la seva excel·lent disposició per a aplicar les mesures més radicals sense, però, causar danys excessius. En totes les qüestions fa un examen minuciós i serà i sosté punts de vista escudadors i oportunistes. La seva elecció és un àcer indiscutible. Rússia obtindrà per aquesta elecció avantatges considerables i immediates.

Bèlgica, Noruega, Àustria, Grècia, totes tenen ja en estudi el reconeixement de la República Soviètica. L'exemple de la Gran Bretanya s'escampa i fructifica. Mussolini que ha estat evant l'èxit del seu tractat durant quatre mesos, es troba que l'acció fulminat dels socialistes anglesos col·loca a Itàlia a un plaer secundari i que el seu reconeixement passa inadvertit per tot Europa. Però la ventajosa majoria per a la Rússia soviètica es que aquesta onada d'adhesions que se li ofereixen amb motiu del reconeixement per part de la Gran Bretanya, trobi en la direcció dels afers nacionals a un home de les circumstàncies de Rykoff el qual té una història de fidelitat acreditada a les noves institucions i una fama de raonable i conciliador que li ha cròt simpaties arreu del món; però que malgrat aquestes condicions excepcionals serà el que treurà més partit de les situacions i el que pot oferir major seguretat de que Rússia no sofrirà cap humiliació, ni res fonamentalment serà corregit ni esmentat en els pactes i tractats que s'estableixin. En realitat mai s'havia pogut ésser tan optimista com respecte a l'afiançament del règim soviètic a Rússia.

M. Serra i Moret.